

Святары з'яўляюцца для людзей нібы маякамі на моры, што дазваляюць знайсціся заблукалым караблям – душам. Вучаць, як жыць, каб развіваць ветразі веры і квітнець перад Боскім абліччам. Сёння дзякуем ксяндзам, якія служаць у Гродзенскай дыяцэзіі, за гады ахвярнай працы і запрашаем іх азірнуцца назад, каб паглядзець на пройдзены святарскі шлях.

Кс. Аляксандр Сямінскі

5 гадоў святарства – галоўная нагода для ўдзячнасці на дадзеным этапе майго жыцця. Аднак гэтай даты ніколі б не было без сустрэчы з уваскрослым Хрыстом 20 гадоў таму – у Яго жывым і дзейным Слове ды ў сакрамантах, асаблівым чынам сакрамантах пакаяння і Эўхарыстыі.

Ёсць такое выказванне: “Як трывога, то да Бога”. І ў маім жыцці быў такі момант. Памятаю, была Вялікая субота. Сповідзь. Адпушчэнне грахоў... Сапраўды, гэта быў дзень майго пераходу са смерці граху да жыцця з Хрыстом. Усё паступова пачало змяняцца да лепшага, я адчуваў радасць ад прысутнасці Пана. Ужо ведаў, які добры Бог, як цудоўна з Ім і як дрэнна без Яго, таму вяртацца да колішняга стылю жыцця мне, безумоўна, не хацелася. † Вера з'яўляецца дарогай. На ёй можа здарыцца не адно падзенне, але і не адно паўстанне, дзякуючы міласэрнасці Найвышэйшага. Важна змагацца і ісці далей, туды, куды вядзе Божы Провід. Пан удзяліў мне вялікія і неспасціжныя ласкі: прывёў таго, хто некалі думаў, што яму не патрэбны святар, каб паяднацца з Богам, да дня пасвячэнняў і дазволіў працаваць у сваім вінаградніку. За цуд майго жыцця, навяртання, паклікання, за шчодрасць дароў я прагну аддаць Яму належныя падзяку і хвалу. Хачу таксама падзякаваць людзям, якіх Бог паставіў на маім шляху, якія дапамагалі мне дайсці да Яго алтара і далей падтрымліваюць сваёй малітвай, словам, учынкамі і прыкладам.

Дарога жыцця, веры, паклікання працягваецца далей. На ёй сустракаюцца пэўныя цяжкасці, але і радасці. Найбольшая радасць для святара – быць сведкам паяднання чалавека са Стварыцелем. І хоць паслуга ў канфесіянале не лёгка, яна прыносіць шмат задавальнення ад дзеяння Божай міласэрнасці ў душах вернікаў. Заўсёды падбадзёрвае вера людзей і іх удзячнасць за паслугу. Галоўнае, каб чалавек не забываўся, што прычынай усяго з'яўляецца Бог, а ён – проста інструмент у руках Пана. Хоць і свабодны,

аднак, усё ж, інструмент Божай міласэрнасці. Няхай і далей Усемагутны бласлаўляе мяне і дапамагае сваёй ласкай з верай і даверам служыць Яму і людзям заўсёды і ўсюды, “бо для Бога няма нічога немагчымага” (Лк 1, 37).

Кс. Андрэй Лішко

На працягу 10-ці гадоў свайго святарства і, напэўна, праз усё жыццё буду шукаць адказу на пытанне: якім павінен быць святар, альбо якога святара сёння хочучь бачыць людзі...

У пасланні да Габрэяў у 5-ым раздзеле гаворыцца, што святар з людзей узяты і да людзей пасланы... Інакш кажучы, гэта такі самы чалавек, як і ўсе іншыя. Таму і людзі хочучь, мабыць, бачыць святара, у першую чаргу, як звычайнага чалавека, які не прылятае з космасу, з неба – ён, як усе.

Людзі хочучь бачыць святара чалавекам малітвы, які іх, як Добры Пастыр, пакіруе да Бога. Ён павінен быць пасрэднікам паміж Пана і людзьмі; гэта спалучаючае звяно, мост, па якім вернікі будуць ісці да Бога. Святар, як казаў папа Бенедыкт XVI, павінен быць “спецыялістам па сустрэчы чалавека з Богам”.

Як адзначана ў пастаральнай канстытуцыі Касцёла “*Gaudium et spes*”, дарога Касцёла – гэта чалавек, яго радасці і беды, праблемы і цяжкасці... Так і святар ва ўсе моманты жыцця павінен быць блізка вернікаў, павінен даваць людзям Бога. Мне вельмі падабаецца ўрывак з Евангелля паводле Лукі, калі цяжарная Марыя спяшаецца да сваёй сваячкі Альжбеты, каб ёй дапамагчы (параўн. Лк 1, 39–55). Яна ідзе не толькі дапамагаць, але і нясе Бога. Дык вось, кожны ахрышчаны, а асаблівым чынам святар, павінен быць, прабачце за такое параўнанне, “цяжарны Богам”, каб іншым людзям даваць Яго рознымі спосабамі: праз цэлебрацыю святых сакрамантаў, праз абвяшчэнне Добрай Навіны, праз сведчанне сваім жыццём і гэтак далей. Даваць Бога і сведчыць пра Яго 24 гадзіны ў суткі, а нават і больш...

Святар на моцы вялікага Божлага дару – атрыманага сакраманту святарства – гэта “*alter Christus*”, другі Хрыстос. Вось праграма паклікання і жыцця кожнага святара.

Кс. канонік Павел Салабуда

Ахвярна дзейнічаюць на ніве Пана

Аўтар: Кінга Красіцкая
19.05.2019 00:00

